

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр. Карлово, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Дарина Ил. Попова

при участието на секретаря Кристина Р. Шахънска
в присъствието на прокурора Димитрина Димитрова Шекерева (РП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Дарина Ил. Попова Гражданско дело №
20215320100730 по описа за 2021 година

ПРОИЗВОДСТВОТО е по иск с правно основание чл. 2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Ищецът А. ХР. ХР. с ЕГН ***** от град К., ул. „М.Д.“ № ** твърди, че
с постановление от 19.07.2019г. на РП-Карлово (сега ТО - Карлово - РП Пловдив) било
образувано бързо производство срещу него, за престъпление по чл.343б, ал. 3 от НК.
Впоследствие същото бързо производство било преобразувано в досъдебно
производство № 416/2019 г. по описа на РУ на МВР Карлово, пр.пр. 1300/2019 г. по
описа на РП- Карлово (ТО-Карлово, РП Пловдив) за престъпление по чл.343б, ал. 3 от
НК, за това, че на 19.07.2019 г. в гр. К., свидетелите Г.Г. и Л.Г., служители на РПУ
Карлово, спрели за проверка А. ХР. ХР., който управлявал автомобил с рег. № *****.
Била извършена проверка с „DRUGTEST 500“ за употреба на наркотични вещества,
която установила наличието на наркотично вещество - амфетамин. Във връзка с
извършения тест бил съставен протокол с рег. № 281р-10246/22.07.2019 г. Ищецът
оспорил показанията на теста, не приел резултата и поискал кръвна проба. Такава била
взета от медицинско лице в ФСМП- Карлово. При взимането на пробите епруветките
не били запечатани със стикери съгласно изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017
г., за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на
наркотични вещества или техните аналози, издадена от Министъра на вътрешните
работи и Министъра на здравеопазването, в сила от 29.09.2017 г., с което било

нарушено изискването на чл. 17 от същата наредба. В хода на производството било установено, че такива стикери в РПУ Карлово не са доставяни и служителите не са запознати с въпросното изискване по запечатване на пробите и промяната в Наредба № 1/2017 г. От изготвената експертиза се установило, че в представените за проби материали е открито наличието на амфетамин. Същата тази експертиза била изготвена на 22.08.2019 г. Още при предявяване на разследването, ищецът възразил относно незаконосъобразността на представените резултати от пробите поради нарушена процедура по вземане, етикетиране и запечатване на същите, която от своя страна будело съмнения относно достоверността на същите. В процесния случай взетите проби не били запечатани нито чрез поставяне на стикери, нито чрез парафиниране или запечатване с лейкопласт. Епруветките били увити само в протокола за вземане на пробите, очевидно било, че по този начин не се постигала визираната норма на чл.17 от Наредба № 1, с цел да се осигури висока степен на невъзможност за манипулиране на пробите, каквато очевидно законодателят е предвидил чрез регламентираните нормативни изисквания. Независимо от извършените допълнителни разпити на медицинските лица, извършили пробите и служителите на РПУ Карлово установили нарушението и присъствали на вземане на кръвните проби, било невъзможно допуснатите пропуски да бъдат санирани в досъдебното производство. В хода на производството на ищеца била наложена мярка за неотклонение „Подписка“, отменена с постановлението за прекратяване от 08.01.2020 г. Била наложена и ЗППАМ № 19-0281/000279/19.07.2019 г., с която свидетелството за управление на ищеца било отнето. Същото довело до неудобство, предвид нередовния автобусен транспорт до работното му място и трудностите свързани, както с предвижването до местоработата, така и с прибиране до дома. Към момента на привличането на ищеца като обвиняем по досъдебно производство № 416/2019 г. същият работил по трудов договор 005 от 17.03.2014 г. в „Б.Р.“ АД, на длъжност: ***** в отдел „*****“. Поради факта, че градът бил малък, новината за задържането му и повдигнатото му обвинение бързо се разчула, това създавало проблеми и на работното му място. Отношението на колегите му се променило поради факта, че бил посещаван и на работното си място от служители на РПУ за справки, което било видно за всички. След приключване на производството му се наложило да напусне работа и да замине за чужбина поради желанието му всичко да утихне и хората да не го гледат с лоши очи. Това било видно от заповед № 006/30.04.2020 г., за прекратяване на трудово правоотношение. Ищецът винаги искал да се занимава в сферата, в която работел, дори през 2017 г. кандидатствал в У.Х.Т. - гр. П., специалност: „*****“. Обучението било задочно, за да може ищецът да работи и да учи едновременно. Към настоящия момент ищецът продължавал обучението си и бил последен курс. До ден днешен ищецът бил спиран непрекъснато от органите на реда като водач на МПС, всеки път му била правена проверка за наркотици, което било ежедневен тормоз за него. Петното, което имал вследствие

повдигнатото му обвинение все още не било забравено. Прокурорът, повдигнал обвинението, предприел действия по прекратяване на ДП 416/2019 г. с постановление от 08.01.2020 г. РП Карлово (ТО - Карлово, РП-Пловдив), с довода: „ .. липса на доказателства за безспорно установено извършване на престъпление по чл.343б, ал.3 от НК..“, което довело и до прекратяване на същото. На ищеца, с привличането му като обвиняем била наложена мярка за неотклонение „подписка“, която била отменена с постановлението за прекратяване на досъдебното производство срещу него, в хода на досъдебното производство спрямо него били прилагани други мерки на процесуална принуда като форма на ограничение от страна на разследващите. Обвинението било повдигнато за тежко умишлено престъпление, и в конкретния случай придобило масов отзвук (чрез публикации в местните новинарски сайтове), като ищецът бил публично компрометиран или дискредитиран. Най-тежко негативно влияние върху него, извън самото привличане като обвиняем, бил факта на извършената му полицейска регистрация и това, че бил обект на експертиза, вземането на кръвна проба и задържането му за 24 часа. Действително, полицейската регистрация била следствие именно на привличането на ищеца в качеството на обвиняем от ответната прокуратура, поради което и неудобството, което ищецът търпял било в пряка причинно-следствена връзка с действия на прокуратурата, но същото, предвид оневиняване му се явявало незаконосъобразно. В унисон с константната съдебна практика можело да се приеме, че е налице предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата поради обективният факт, че спрямо ищеца е било образувано наказателно производство, той бил привлечен в качеството му на обвиняем като му е повдигнато обвинение за извършване на тежко престъпление по НК и впоследствие бил оправдан. Това било достатъчно основание, за да се квалифицира обвинението като незаконно независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на съответния правозащитен орган. По ЗОДОВ незаконосъобразността се разглежда на плоскостта на крайния резултат от наказателното производство. Обвинението в престъпление било винаги неоснователно (незаконно), когато подсъдимият бъде оправдан. Отговорността на държавата била обективна. Тя можела да бъде ангажирана независимо от това дали вредите са причинени виновно от съответното длъжностно лице, действало от името на съответния държавен орган. Тя следвало да бъде ангажирана и в случаите, когато формално са били налице предпоставки за образуване на наказателно производство - законен повод и достатъчно данни за престъпление. В настоящия случай били налице всички елементи от фактическия състав на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, обосноваващи призната по съответния ред незаконност на действията на правозащитните органи: първо, повдигане на незаконно обвинение в извършване на престъпление и свързаните с това последващи действия, като например предявяване на обвинението, разпит на обвиняемия, задържане под стража, налагане на принудителна мярка и други

следствени действия, предявяване на разследването и т.н., и второ, оневиняване на обвиняемия. От тези факти можел да се изведе и субектът на деянието в лицето на ответната прокуратура. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ искът за обезщетение следвало да се предяви срещу органа, от чиито незаконни актове и действия са причинени вредите. Отговорност в случая носела прокуратурата, по чието разпореждане било образувано наказателното производство и която упражнявала ръководство и надзор, като контролирала хода на разследването, проучвала и проверявала всички материали по делото и давала указания по разследването (чл. 196, ал. 1 НПК). В случая причинените на ищеца неимуществени вреди (като отделен елемент от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ, по принцип било ясно и дори не се нуждало от доказване), поради факта, че висящото и безрезултатно наказателно производство всякога водело до негативни преживявания, свързани с психически стрес, неудобство пред обществото, злепоставяне сред близки и познати. Още повече, че в подобни случаи негативните преживявания се презумирали от закона с оглед на презумпцията за невиновност и конституционно защитените основни човешки права: чест и достойнство на личността, право на лична свобода. Безспорно ищецът изживял негативни емоции, съставляващи комплекс от неимуществени вреди, които несъмнено били пряка и непосредствена последица от обвинението. Счита, че е налице основание за завеждане на иск с правна квалификация чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ, за превличането на ищеца в качеството му на обвиняем по досъдебно производство № 416/2019 г. по описа на РУ на МВР Карлово, пр.пр. 1300/2019 г. по описа на РП- Карлово (ТО- Карлово, РП Пловдив), за престъпление по чл.343б, ал. 3 от НК и за последващото прекратяване на наказателното производство, поради липсата на безспорно установено престъпление от страна на ищеца.

МОЛИ съда да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати:

- сумата от 5 000.00 (пет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди вследствие на повдигнато му незаконно обвинение от РП-Карлово (ТО - Карлово, РП Пловдив), по ДП 416/2019 г., по описа на РУ на МВР Карлово, пр.пр. 1300/2019 г. по описа на РП-Карлово (ТО- Карлово, РП Пловдив), за престъпление по чл.343б, ал. 3 от НК, ВЕДНО със законната лихва, считано от датата на прекратяване на досъдебното производство - 08.01.2020 г. до окончателното плащане;

- сумата от 350 (триста и петдесет) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди за заплатени адвокатски възнаграждения по ДП 416/2019 г. (приложено по ДП 416/2019 г.), ВЕДНО със законната лихва, считано от датата на прекратяване на досъдебното производство - 08.01.2020 г. до окончателното плащане;

Претендира за направените по делото разноси.

Ответникът ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ оспорва иска като неоснователен. Въвежда следните възражения:

Твърдяло се, че в резултат на водено срещу ищеца наказателно производство, той е претърпял негативно влияние, което аргументирал като степен на проявено негативно влияние, извън самото му привличане в качеството на обвиняем с факта на извършена му полицейска регистрация, че е бил задържан за срок от 24 часа, както и че е бил обект на експертиза. Намира, че на това основание искът с посочения размер на обезщетение не бива да се уважава с оглед на посочените действия задържане за 24 часа и полицейска регистрация са изцяло в компетентността на полицейските органи, които са извършили разследване по случая. Спрямо ищеца не са били извършени други процесуално следствени действия в хода на досъдебното производство, които да са касаят личната му сфера и грубо да са засегнали конституционно защитените му права. Сам Х. признавал, че по отношение на него била наложена мярка за неотклонение „подписка“ и то само с оглед постигане на заложен в чл.57 от НПК цели. В никакъв случай най-леката мярка за неотклонение, каквато се явявала подписката не можела да въздейства негативно върху доброто име и престижа на Х.. Следователно не можело да се приемат като основателни неговите твърдения, че в случая като бил привлечен в качеството на обвиняем по досъдебно производство № 416/2019 г. по описа на РУ на МВР Карлово, това е въздействало негативно върху престижа и доброто му име. Твърденията на Х., изложени в исковата молба, че и до ден днешен той бил спиран непрекъснато и му се правела проверка за наркотици от органите на полицията се отнасяли за обстоятелства, които са се проявили след 08.01.2020 г., когато наказателното производство било прекратено и по никакъв начин не можели да се охарактеризират като ежедневен тормоз над ищеца. Органите на пътна полиция, когато реализирали своите правомощия относно проверка на водачите на моторни превозно средства по реда и условията на ЗДвП, в никакъв случай не съобразявали своите действия в конкретната пътна обстановка с минали инкриминирани прояви на водача. Дори Х. да имал субективното усещане, че е обект на тормоз, той с нищо не го аргументирал чрез излагане на конкретни факти кога са се проявили тези действия, кой ги е извършил и защо счита, че те са свързани с някакво конкретно негативно отношение на полицейските служители, поради това, че е бил обвиняем по посоченото досъдебно производство. Прокурорът възразява и срещу опита да се ангажира отговорността на ПРБ с посочения аргумент, т.к. ищецът сам сочел, че твърденият „тормоз“ е извършен от органите на МВР, а не действия на органите на ПРБ. С оглед твърденията за негативни емоции, които Х. преживял, поради това, че напуснал работа по собствено желание и заминал в чужбина, воден от желанието всичко да утихне и хората да не го гледат с лоши очи, намира, че те също не

следва на се ценят като доводи, които доказват претенцията му за обезщетение. Ищецът сам признавал, че трудовото му правоотношение било прекратено по негова инициатива, а не поради изложени факти, че обстановката на мястото където работел - „Б.Р.“ АД е станала непоносима и нетърпима за него, поради действия на работодателя му и колеги. Дори да са били на лице такива прояви, Х. не сочел никакви обстоятелства, които да обосноват претенцията му за обезщетение. Прокурорът намира, че досъдебно производство протекло в рамките на разумния срок - образувано на 19.07.2019 г. и прекратено на 08.01.2020 г., като то било прекратено още в досъдебната фаза. Основния довод за посочения процесуален изход на досъдебното производство бил, че не е спазено от полицейските органи изпълнението в пълен обем на разпоредбата на чл.17, ал.4 от Наредба № 1/2017, поставяща изисквания към начина по който се запечатват епруветките, съдържащи взетите проби (кръв, урина). Тези действия, чрез които се реализирало неправомерното бездействие поради неспазване изискванията на посочената наредба по никакъв начин не следва да ангажират отговорността на ПРБ, защото били извършени от служители, които са извън нейната организационна структура и дейност. Размерът на претендираното обезщетение следвало, ако съдът го уважи, да се определи по справедливост. Справедливост значело съответствие - за това, че е причинено страдание на Х. от твърдените незаконосъобразни действия, той искал да бъде осъдена институцията, която му ги причинила - но това не била ПРБ, чрез нейните служители, а друга държавна институция. Следователно претендираното обезщетение не следвало да се уважи, т.к. следвало да се търси от друг субект.

МОЛИ съда да постанови решение, с което отхвърли исквете като неоснователни.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Съгласно разпоредбата на чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. В тежест на ищеца в производството е да установи, че: срещу него е водено наказателно производство, приключило с постановление на прокурора за

прекръпяване на наказателното производство, на основанията посочени в ЗОДОВ, в конкретния случай - че деянието не е извършено от ищеца, че по посоченото производство ищецът е бил задържан на основанията, предвидени в НПК, следва да докаже реалното претърпяване на описаните в исковата молба неимуществени вреди през периода на воденото срещу него наказателно производство и наличието на пряка причинна връзка между незаконното обвинение и претърпените имуществени и неимуществени вреди.

Не се спори и се установява от представеното по делото в заверен препис постановление и от приетото досъдебно производство № 416/2019 г. по описа на РУ на МВР Карлово, че на 19.07.2019 г. е било образувано бързо производство затова, че на 19.07.2019 г. в град К., обл. П., ищецът е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил Ф.М. с рег. № ***** след употреба на наркотично вещество – амфетамин, установено с техническо средство „DRUGTEST 5000“ с фабричен номер ARSM 0008 – престъпление по чл. 353б, ал.3 от НК.

При проверката на ищеца е съставен АУАН № 51651 от 19.07.2021 г. при който ищецът е заявил, че желае кръвна проба. Не се спори, че е издаден талон за медицинско изследване на кръвта.

На 19.07.2019 г. със заповед, постановена по реда на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР ищецът бил задържан за срок от 24 часа за времето от 15:20 часа на 19.07.2019 г. до 15:20 часа на 20.07.2019 г. Ищецът е освободен в 14:50 часа на 20.07.2019 г.

На същата дата е издадена заповед, с която е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. По делото няма данни заповедта да е била обжалвана.

От изготвената съдебна химикотоксикологична експертиза от 30.07.2019г. се установява, че от представените проби на кръв и урина от ищеца се установява наличие на наркотично вещество от групата на стимулантите – амфетамин.

На л. 5 от досъдебното производство е представено пълномощно, подписано само от ищеца.

Договор за правна помощ не се откри в материалите от досъдебното производство.

На 22.08.2019 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК. При разпитът му е отказал да даде обяснения.

Разследването е предявено на обвиняемия и неговия защитник на 30.08.2019 г., при което е направено възражение за ненадлежно взета кръвна проба по реда,

описан в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. Сочи се, че взетата кръвна проба не може да бъде индивидуализирана с ищеца, поради липса на стикери, които придружават талона за медицинско изследване.

По делото е представено писмо от ОД на МВР Пловдив, че към 19.07.2019 г. на РУ на МВР Карлово не е имало налични стикери по чл. 17, ал.4 от Наредба № 1.

При повторното предявяване на разследването на 19.11.2019 г. възражението е направено повторно.

От справката за съдимост на ищеца се установява, че същият е бил осъждан през 2013 година за престъпление по чл. 343б от Нк, като според настоящия съдебен състав понастоящем е реабилитиран, тъй като му е било наложено наказание – лишаване от свобода за срок от три месеца, чето изпълнение е било отложено с изпитателен срок от три години.

С постановление № 1300/2019 г. от 08.01.2020 г., прокурорът прекратил наказателното производство, водено срещу ищеца като е приел, че е налице хипотезата на чл. 243, ал.1, т.2 и ал. 3 от НПК, а именно не са налице достатъчно годни доказателства, които да установяват по еднозначен и несъмнен начин, че обвиняемия е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, респективно – такива, доказващи, че същият е извършил престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК и е отменил взетата по отношение на ищеца мярка за неотклонение – подписка.

От представения трудов договор № 005/14-03-2014 г. се установява, че ищецът е бил в трудово правоотношение с „Б.Р.“ АД К. като е заемал длъжността ***** смесване и др. Със заповед № 006/30.04.2020 г. трудовото правоотношение на ищеца е било прекратено на основание чл. 325, ал.1 от КТ – по взаимно съгласие на страните, считано от 30.04.2020 г. Представена е по делото заглавна страница от студентска книжка на ищеца , според която същият е записан през 2017 година като студент задочно обучение в специалност „*****“.

В показанията си св. Х.а, майка на ищеца, сочи че за случката със сина ѝ разбрала на същия ден. Имала работа до „ДЗИ“, минавала покрай полицията и видяла, че автомобилът на ищеца се намира пред сградата на полицията . Звъннала му по телефона, за да разбере какво се случва. Той ѝ върнал обаждане и казал, че е в полицията, правят му тест и чака резултати от теста. От служители, които излезли от сградата и свидетелката познавала, разбрала, че синът ѝ ще бъде арестуван и табелите на колата ще бъдат свалени, защото пробата за наркотици била положителна. След освобождаването му го прибрали вкъщи. Начинът на работа на ищеца се променил, мястото му на работа изисквало пътуване с автомобил, но в рамките на тези 5-6 месеца, свидетелката превозвала сина си сутрин и вечер до работното му място и обратно.

Емоционалното му състояние се променило още от деня, в който се прибрал след ареста. Първо започнало с безсъние, после започнал да говори на сън, неща, които не се проявявали преди това. Свидетелката и ищецът живеели заедно и този момент бил пред очите ѝ. синът ѝ започнал да става по-раздразнителен, необщителен, нещо което не било характерно за него. Той по характер бил вежлив, учтив, разговорлив. Даже водили разговори по 2-3 часа на различни теми. В един момент приключили до ежедневните им битови разговори. Създавало му неудобство това, че за да отиде някъде трябвало свидетелката или някой друг да го кара и по този начин ограничил социалните си контакти, затворил се въщи. Ищецът харесвал работата си, това била и причината да започне да учи висше образование. Правел проекти, за които свидетелката била технически неграмотна, но истински му се радвала и това я удовлетворявало. Споделял с нея, че колегите му си променили отношението към него след тази случка и това му било много обидно. Две от призовките били връчени на работното му място, по обедно време, когато всичките му колеги били навън. От това нещо ищецът се чувствал много обиден и засегнат. Слушал коментари, че ако не бил виновен, полицията нямало току-така да го търси. Дали пряко или непряко, споделял за мнително отношение на колеги. Свидетелката и ищецът живеели в село В.Л.. Пряко не чувала да се обсъжда това, но селото било малко и приказките вървели. Някаква на позната си позволила директно да я попита, защото се чували различни неща по отношение на сина ѝ. Попитала дали това е вярно, защото приказките, които се носили, били лоши, че ищецът се занимава с наркотици, с престъпна дейност. Зад гърба си чувала коментар: „Ей, това е майката на момчето“ - момчето, което се занимава с престъпна дейност и взема наркотици. В такъв смисъл, в такава насока били коментарите. Ищецът отричал пред свидетелката да е виновен по обвинението. След като го взели от ареста, той бил много притеснен как ще приемат този факт и обяснил ситуацията, при която се случили обстоятелствата. Свидетелката дори за момент не се усъмнила, че казва истината, защото ищецът бил пред очите ѝ, виждала с какво се занимава и какво прави, не можела да допусне, че това е истина. Неговото притеснение било от неудобството пред тях като родители, как ще възприемат случилото се. Свидетелката си позволила да купи на ищеца хапчета за сън на билкова основа, за да се успокои малко, защото спалните им били една до друга и го чувала как става. Нещата около сина ѝ започнали да притесняват свидетелката, защото имало и малко натиск от полицията, имало едно постоянно присъствие на патрул, на цивилни коли покрай тях. Това се случвало след като беше приключило производството и ищецът бил въщи, защото после напуснал работа. Ищцата била в отпуск и лично виждала тези патрули по обедно време да наблюдават къщата. Всичките тези неща се отразили зле на ищеца и свидетелката му предложила да потърсят психолог, защото това състояние на раздразнимост, а и тази затвореност за 30-годишен човек ѝ се сторила не добре. В същото време ищецът се разделил и с приятелката си. Ищецът първоначално приел да

се консултира, а впоследствие отказал среща с психолог, защото преценил, че ще се справи сам. След ситуацията с призовките на работното място, той не се чувствал добре и решил да напусне работа. Отишъл в чужбина, за да се откъсне всички тези неща и да преодолее това си емоционално състояние. Бил в А. на студентска бригада и след три месеца се върнал. Натискът продължил и ищецът все още не бил добре, все още бил затворен, изгубил интерес към учението, натрупал доста невзети изпити. Живеел при тях в село В.Л., но нещата тръгнали в лоша посока. При разговорите със сина ѝ, той споделил, че като ученик е пробвал наркотик, но не му харесало. Адресът им по регистрация бил в град К., но живеели от пет години в село В.Л.. От селото нямало служебен транспорт до работата на ищеца. В момента ищецът продължавал висшето си образование, бил в IV курс. Разделил се с приятелката си в този период, не знаела какви са причините. Тази негова раздразнителност може би спомогнала за промяната в характера му. Връзката с приятелката му белила петгодишна. Сега ищецът живеел с родителите си, работел в град К., до там пътувал със служебен транспорт. Книжката му я върнали, но пътувал със служебен транспорт.

ОТНОСНО иска за обезщетение за немуществени вреди:

Въз основа на представените по делото писмени доказателства, съдът приема, че от страна на ищеца се доказва наличието на образувано наказателно производство, по което, с постановление от 22.08.2019 г. на разследващ полицай при РУ на МВР Карлово ищецът е бил привлечен в качеството му на обвиняем за това, че на 19.07.2019 г. е било образувано бързо производство затова, че на 19.07.2019 г. в град К., обл. П., ищецът е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил Ф.М. с рег. № ***** след употреба на наркотично вещество – амфетамин, установено с техническо средство „DRUGTEST 5000“ с фабричен номер ARSM 0008 – престъпление по чл. 353б, ал.3 от НК. Към датата на деянието, законът е предвиждал наказание – лишаване от свобода от една до три години и глоба от петстотин до хиляда и петстотин лева, т.е. престъплението не е тежко по смисъла на НК. Няма данни ищецът да е бил задържат на някое от основанията, предвидени в НПК в хода на досъдебното производство. С постановлението за прекратяване на наказателното производство спрямо ищеца, прокурорът е приел, че обвиняемият – ищец в настоящия процес не е осъществил състава на престъплението, за което е бил привлечен като обвиняем.

Въз основа на гореизложеното съдът приема за доказани по делото обстоятелствата, че досъдебното производство срещу ищеца е продължило три месеца и половина (считано от датата на привличането му като обвиняем на 22.08.2019 г.), приключило още в досъдебната фаза, като е отменена взетата мярка за неотклонение – подписка.

При така събраните доказателства съдът приема за установено по делото, че

са налице преживени емоционални страдания от страна на ищеца, изразяващи се в стрес, притеснение във връзка с изхода на наказателното производство, страх от осъждане.

В решение № 480/23.04.2013 г. по гр. дело № 85/2012 г. на ВКС, IV г.о. и решение № 52 от 23.06.2016 г. по гр. дело № 3471/2015 г. на ВКС, IV г.о. е прието, че обезщетението за неимуществени вреди от в хипотезата на чл. 2 ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността; накърнената чест, достойнство, добро име в обществото. Целта на обезщетението е не да поправи вредите, а да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице. ВКС приема също, че е нормално по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, да изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; че се накърняват моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване, като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства. ВКС приема, че ищецът, претендиращ вреди по чл.2 от ЗОДОВ, следва да ги доказва при условията на пълно и главно доказване само ако твърди вреди над обичайните за такъв случай или ако се твърди конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение. С оглед на приетото, съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване на увреждане в рамките на обичайното при търсене на обезщетение за претърпени вреди поради незаконно обвинение.

За възникване на отговорността по чл. 2 ал. 1 т. 3, от ЗОДОВ са необходими две предпоставки: 1) повдигане на обвинение на лице за извършване на престъпление и 2) прекратяване на образуваното наказателно производство, на някое от посочените в разпоредбата основания – в конкретния случай, че ищецът не извършил деянието, за което му е било повдигнато обвинение. Тази предпоставки в случая са налице, тъй като отговорността възниква не по повод на извършени от ответната страна в производството незаконосъобразни действия и възникнали по повод на тях между страните в производството отношения, а по силата за законова разпоредба, която има гаранционно обезщетителен характер. Всички предпоставки за ангажиране на отговорността са с обективен характер и законът не предвижда като предпоставка наличието на виновно поведение на длъжностните лица от прокуратурата, нито предвижда отпадане на отговорността, ако действията в отделни етапи са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства,

ните с това дали при извършването им са спазени всички предвидени процесуални правила. Без правно значение е и вътрешното убеждение на длъжностните лица, които са извършили съответното процесуално действие. За да възникне отговорността, от значение е единствено крайния резултат от воденото наказателно производство.

Като съобрази гореизложеното, съдът намира, че са налице всички изискуеми от закона предпоставки за уважаване на предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на незаконно обвинение и задържането на ищеца, а именно: налице са претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на честта и достойнството на ищеца в обществото, създаден му е дискомфорт, задължение да се съобразява с ограниченията, произтичащи от наложената му мярка за неотклонение „подписка“, преживени емоционални и физически страдания вследствие на обвинението, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, изразяващо се в незаконното обвинение на ищеца в наказателно производство, проведено на досъдебната фаза като ДП № 416/2019 г. по описа на РУ на МВР Карлово, приключило с постановление за прекратяване на наказателното производство, тъй като ищецът не е осъществил състава на престъплението, за което е бил привлечен като обвиняем.

За да определи размера на дължимото обезщетение съдът следва да вземе предвид всички факти и обстоятелства, имащи значение с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, тъй като справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател - продължителността на воденото наказателно производство, личността на увредения, положението му в обществото и притежаваният от него авторитет, начина му на живот, обичайната среда, контактите и социалния му живот, работата му, настъпилите промени в отношенията в семейството, в начина му на живот като цяло, върху личния, обществен и професионалния живот, чувствата, честта и достойнството на увредения, негативното отражение в резултат на воденото наказателно производство върху душевното му и здравословно състояние, естеството на причинените на ищеца неудобства, стандарта на живот в страната по време на воденото наказателно производство и др. В този смисъл е ППВС № 5/1964 г., както и трайната практика на ВКС, а именно: решение № 16/02.02.2011 г. по гр.д. № 396/2010 г., III г.о., решение № 3/13.02.2012 г. по гр.д. № 637/2011 г., III г.о., решение № 55/11.03.2013 г. по гр.д. N 1107/2012 г., IV г.о., решение № 480/23.04.2013 г. по гр.д. № 85/2012 г., IV г. о. и др.

При съобразяване на продължителността на наказателното производство съдът отчете, че воденото досъдебно производство е продължило в рамките на предвидените в НПК разумни процесуални срокове с оглед фактическата и правна сложност на спора. Следва да се отчете също, че престъплението, за което на ищеца е

повдигнато незаконното обвинение не е тежко умишлено престъпление, т.е. не може да се приеме, че само по себе си е основание за сериозен стрес у всеки човек. В същото време не са установени вреди за ищеца над обичайните такива за водене на наказателен процес, не са установени вреди, свързани със здравословното му състояние, или различни, водещи до сериозно нарушаване на обичайният му ритъм на живот. В показанията си свидетелката сочи основните причини – връчване на призовки на работното място – действие, което е правнорегламентирано и само по себе си не може да бъде източник на стрес, тъй като призовки се връчват както на обвиняеми, така и на свидетели и пострадали лица. Соци се също, че ищецът вследствие на обвинението напуснал работа, но не се установява това да е станало в хода на наказателния процес, а три месеца по-късно. Отделно от това, установи се, че ищецът е отишъл на студентска бригада в чужбина, т.е. имал е далеч по сериозен мотив да напусне работа от твърдените притеснения – социален и финансов. Действително, съдът приема, че ищецът е преживял стрес вследствие от наказателното преследване, но отделно от това се установи, че същият в далеч по ранна възраст е наказван за друг състав на същото престъпление от наказателен съд, т.е. макар съдът да констатира настъпилата реабилитация, но може да сподели извода на ищеца, че стресът за него е бил необичайно висок в сравнение с други подобни случаи. Не се установи вследствие на незаконното обвинение ищецът да е бил лишен от трудова дейност, а отнемането на свидетелството му за управление на МПС е станало по административен ред и не е във връзка с образуваното наказателно производство. Установени са факти на негативно отношение в обществото, ищецът живее в село В.Л. и обвинението и поводът за него са станали достояние на ограничения кръг от хора по местоживеенето му. В тази част показанията на свидетелката не са оспорени или опровергани, и съдът им дава вяра тъй като са и житейски логични. Не може да се ангажира отговорността на прокуратурата във връзка с соченото от ищеца и свидетелката полицейско присъствие в близост до дома им, тъй като полицейските служители, извън разследващите полицаи не са пряко ангажирани с приключилото наказателно производство, те имат задължения по охрана на обществения ред, по контрол на ЗДвП и други правомощия, които стоят извън конкретно образувания наказателен процес, който се явява предмет на настоящия спор.

Като съобрази всичко изложено, съдът намира, че на ищеца следва да се присъди обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от 2 000 лева като за разликата над този размер до пълния претендиран такъв от 5 000 лева, искът следва да се отхвърли. В хода на производството според съда не са събрани доказателства, въз основа на които да се направи извод, че ищецът с поведението си е дал повод за повдигане и поддържане на незаконното обвинение. Действително, тестът за наркотици, извършен с техническо средство е дал положителен резултат, но същият е бил оспорен по надлежния ред, а липсва установяване по законния ред дали действително ищецът е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества. При

липсата на данни за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца съдът приема, че определеното по-горе обезщетение не следва да бъде намалявано.

ОТНОСНО иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД:

Съдът намира, че следва да присъди лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди, от момента, в който същото е станало изискуемо, а именно – от момента на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство. Видно от приложената към досъдебното производство разписка, ищецът е уведомен за постановеното постановление за частично прекратяване на 13.01.2020 г. Сроктът за обжалване е изтекъл на 20.01.2020 г. (работен ден), поради което обезщетение за забавено плащане в размер на лихвата за забава се дължи от 21.01.2020 г. (датата на влизане в сила на постановлението) до окончателното плащане, като за претендирания период от 08.01.2020 г. до 20.01.2020 г. включително, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

ОТНОСНО иска за имуществени вреди:

Съдът намира, че този иск следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи е уредена в чл. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл.4 ЗОДОВ Държавата отговаря за всички вреди – имуществени и неимуществени, пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Според чл.190, ал.1 НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата - т.е. за сметка на държавата остават извършените разноски от бюджета на съда или на съответния орган на досъдебното производство, като не е уреден въпросът за разноските, извършени от подсъдимия. Липсата на процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в наказателния процес налага извод, че изразходваните средства в хода на наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда или прекратено в хипотезите на чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ представляват имуществени вреди за лицето, подложено на неоправдана наказателна репресия, за която държавата дължи обезщетение на основание чл.4 ЗОДОВ. В конкретния случай обаче ищецът не установява при условията на пълно и главно доказване, че е реализирал този разход в рамките на приключилото досъдебно производство. По досъдебното производство е приложено само пълномощно на защитник, но липсват доказателства за сключен договор за правна помощ и съответно

за заплатен адвокатски хонорар, поради което искът следва да се отхвърли.

На основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски съразмерно с уважената част от иска или в размер на 138.32 лева.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ, ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да заплати на А. ХР. ХР. с ЕГН ***** от град К., ул. „М.Д.“ № ** сумата от 2 000 (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на честта, престижа и достойнството, в резултат на незаконното обвинение и в страх от осъждане, претърпени от ищеца вследствие воденото срещу него наказателно производство по досъдебно производство № 416/2019 г. по описа на РУ - Карлово, пр. пр. № 1300/2019 г. по описа на Районна прокуратура – Карлово (понастоящем ТО- Карлово, РП Пловдив), за престъпление по чл.343б, ал. 3 от НК, ВЕДНО със законната лихва, считано от датата на прекратяване на досъдебното производство - 21.01.2020 г. до окончателното плащане, като ОХВЪРЛЯ исковите за присъждане на обезщетение за разликата над 2 000 лева, до пълния предявен размер от 5 000 лева, и за присъждане на законната лихва за периода от 08.01.2020 г. до 20.01.2020 г. включително, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ за осъждането на ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да заплати на А. ХР. ХР. с ЕГН ***** от град К., ул. „М.Д.“ № ** сумата от 350 (триста и петдесет) лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатени от ищеца адвокатски хонорари за защита по воденото срещу него досъдебно производство № 416/2019г. по описа на РУ - Карлово, пр. пр. № 1300/2019 г. по описа на Районна прокуратура – Карлово (понастоящем ТО- Карлово, РП Пловдив), ВЕДНО със законната лихва, считано от датата на прекратяване на досъдебното производство - 08.01.2020 г. до окончателното плащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да заплати на А. ХР. ХР. с ЕГН ***** от град К., ул. „М.Д.“ № ** направените по делото разноски в размер на 138.32 лева (сто тридесет и осем лева тридесет и две стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

К.Ш.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____